

LLEÓ XIV
AUDIÈNCIA GENERAL

Dimecres 3 de setembre de 2025

**Catequesi. Jubileu 2025. Jesucrist, la nostra esperança. III. La Pasqua de Jesús. 5.
La crucifixió. «Tinc set» (Jn 19,28)**

Benvolguts germans i germanes,

En el centre del relat de la passió, en el moment més lluminós i a la vegada més fosc de la vida de Jesús, l'Evangeli de Joan ens dona dues paraules que tanquen un misteri immens: «Tinc set» (19,28), i immediatament després: «Tot s'ha acomplert» (19,30). Paraules últimes, però carregades de tota una vida, que revelen el sentit de tota l'existència del Fill de Déu. A la creu, Jesús no apareix com un heroi victoriós, sinó com un captaire d'amor. No proclama, no condemna, no es defensa. Demana, humilment, allò que per ell mateix no pot aconseguir de cap manera.

La set del Crucificat no és sols la necessitat fisiològica d'un cos destrossat. És també, i sobretot, l'expressió d'un desig profund: el d'amor, de relació, de comunió. És el crit silenciós d'un Déu que, havent volgut compartir-ho tot de la nostra condició humana, es deixa travessar també per aquesta set; un Déu que no s'avergonyeix de pidolar un glop d'aigua, perquè en aquest gest ens diu que l'amor, per a ser veritable, també ha d'aprendre a demanar i no sols a donar.

«Tinc set», diu Jesús, i d'aquesta manera manifesta la seva humanitat i també la nostra. Cap de nosaltres no pot ser autosuficient. Ningú no pot salvar-se per ell mateix. La vida es «compleix» no quan som forts, sinó quan aprenem a rebre. I precisament en aquell moment, després d'haver rebut de mans alienes una esponja xopa de vinagre, Jesús proclama: «Tot s'ha acomplert.» L'amor s'ha fet necessitat, i precisament per això ha portat a terme la seva obra.

Aquesta és la paradoxa cristiana: Déu salva no fent, sinó deixant-se fer, no vençant el mal amb la força, sinó acceptant fins al fons la debilitat de l'amor. A la creu, Jesús ens ensenya que l'ésser humà no es realitza en el poder, sinó en l'obertura confiada als altres, fins i tot quan són hostils i enemics. La salvació no està en l'autonomia, sinó a reconèixer amb humilitat la necessitat pròpia i saber expressar-la lliurement.

El compliment de la nostra humanitat en el disseny de Déu no és un acte de força, sinó un gest de confiança. Jesús no salva amb un cop d'efecte, sinó demanant una cosa que per ell mateix no pot donar-se. I aquí s'obre una porta a l'esperança veritable: si fins i tot el Fill de Déu ha escollit no ser autosuficient, llavors també la seva set —d'amor, de sentit, de justícia— no és un signe de fracàs, sinó de veritat.

Aquesta veritat, aparentment tan simple, és difícil d'acceptar. Vivim en una època que premia l'autosuficiència, l'eficiència, el rendiment. Això no obstant, l'Evangeli ens mostra que la mesura de la nostra humanitat no la dona allò que podem conquerir, sinó la capacitat de deixar-nos estimar i, quan cal, també ajudar.

Jesús ens salva mostrant-nos que demanar no és indigne, sinó alliberador. És el camí per a sortir de l'ocultació del pecat, per a tornar a l'espai de la comunió. Des del principi, el

pecat ha generat vergonya. Però el perdó, el vertader, neix quan podem mirar cara a cara la nostra necessitat i ja no témer ser rebutjats.

La set de Jesús a la creu és, doncs, també la nostra. És el crit de la humanitat ferida que continua buscant aigua viva. I aquesta set no ens allunya de Déu, sinó que ens uneix a ell. Si tenim el valor de reconèixer-la, podem descobrir que també la nostra fragilitat és un pont cap al cel. Precisament en el fet de demanar —no en el de posseir— s'obre un camí de llibertat, perquè deixem de pretendre ser suficients per nosaltres mateixos.

En la fraternitat, en la vida senzilla, en l'art de demanar sense vergonya i d'oferir sense càlcul, s'hi amaga una alegria que el món no coneix, una alegria que ens retorna a la veritat original del nostre ésser: som criatures fetes per a donar i rebre amor.

Estimats germans i germanes, en la set de Crist hi podem reconèixer tota la nostra set, i aprendre que no hi ha res més humà, res més diví, que saber dir: *necessito*. No temem demanar, sobretot quan ens sembla que no ho mereixem. No ens avergonyim d'allargar la mà. És precisament allí, en aquell gest humil, on s'amaga la salvació.